



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theophili Bernardini E Societate Iesv De Religiosæ Perseverantiae Præsidiis Libri XI. ...

Bernardin, Théophile

Antverpiae, 1622

6. Quas in amore conditiones Parisiensis exposcat.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47032](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47032)

lunt, aut certè solo nomine, & non re, haberi volunt. Si enim veri, si boni, si qui suæ vocationis numeros expleant haberi & esse volunt, quid magis Religiosum est quàm à Præpositorum nutu pendere, quàm nõ erubescere se subditum, se non sui arbitrij, non suæ esse potestatis? in huius rei, huius (vt ita dicã) parentiæ deiectione gloriari, vera est & non inanis gloria: sic enim est de gloriæ contentione, de sui abiectione latari, gloriari. Quantum autem ex hac animi affectione, pacis & tranquillitatis, quantum in omnem partem commodi redûdet, experiendo melius est, sed & propè facilius, quàm verbis aut cogitatione assequi. Sed de hoc satis, ad alia transeamus.

C A P V T VI.

Quas in amore conditiones Parisiensis exposcat.

*Lib. de
virt. c. 1.*

Amos 6.

*Prov. 12.
Prov. 11.*

Primum in amore dixi, vt Cautus, vt Prouidus, vt ne sit præceps. Alterum addidi, vt sit Religiosus. Tertium restat, vt, quoniam ista de creaturarum rerum amore dicta sunt, de ipsius Creatoris amore, qui fons & regula istius esse debet, aliquid addam. A doctissimo & subtilissimo viro Guilielmo Parisiensis, quatuor quas tibi proponam amoris in Deum conditiones mutuabor.

Prima est, vt sit amor tener: duros enim & efferos illos amatores, qui eius quæ amant contumeljs, doloribus & aduersis nõ tangantur, quis ferat? humanitatis sensu carent, hominemq; videntur exuti. quod ad eò molestũ est, vt etiam Propheta conqueratur, *Optimo vnguento delibuti, nihil patiebantur super cõtritione Ioseph.* En homines nimiũ delicatos, sibi solis viuunt, dumq; suis voluptatibus perfruuntur, aliena mala pensi non habet: *viscera impiorum crudelia: at verò benefacit animæ suæ vir misericors.* proprium amoris est, nec aliunde magis amor esse sentitur, quã si bona, si mala ita sunt amicis cõmunia, vt malis condolendo, bonis cõgaudendo, vterque vtraq; æquè sentiat. Sit ergo eiusmodi erga Deum tuũ amor tuus, vt omnia illi bona eius impensè, auidè, lætanter gratuleris, eorumq; sæpè repetita cõmemoratio te præ cæteris lætiùs oblectet: gaudeas, imò sancti gaudij hæc tibi propè sola sit relicta seges, si diuinã gloriam lætiùs amplificari audias, vel ipse amplificare possis. Misèriarum verò quoniam Deus capax esse non potest; non est quidem cur illi propriè condoleas: at abunde est quod ad Christi Iesu Domini nostri tam dirè cruciati, tam crudeliter patibulati, conuitijs opprobrijsq; proscissi, & mortis infami supplicio addicti, idq; tua causa, tua dum vult eluere peccata, illisq; debitas pœnas luere, abunde inquam est cur ad tantos Domini tui dolores intueas, totus eas in lacrymas, in suspiria, in planctus, nec alibi quàm in sanctis vulneribus, in forammibus petrae habitare velis. Te felicem, id si volueris; erunt vulnera vbera, teque candidior lacte, sanguis Agni dealbabit.

Hoc

Hoc oro, hoc obtestor, hoc vnum instar omnium sit, Perpetuam Iesu Christi patientis memoriam circumfer: nec erit qui animæ tuæ pacem & perfectionem interturbet hostis. At ecce quod etiam desleas, tam multa impiissimorum hominum in optimū & beneficentissimū Deum peccata, quæ in dies aggerantur, quibus tantam Maiestatem stultitia sua & proteruia iritant, quali, quantum in ipsis est, de sua eum sede, potestate, æternitate deiectum vellent, & ad ima detrusum. His ergo siue Dei bonis, seu in Deum malis, tuus vt decet afficiatur amor.

Iam verò, vt strictim & breuius pergamus, altera huius amoris conditio est, vt amplè & latè pateat; hoc est, quæuis tempora complectatur, in omne æuum amoris terminos dilatando; aspera non refugiat, inimicos propter Deum diligat: adeoque angustiores limites horreat,

Vt potius (quæ tertiâ & vicina est amoris conditio) Imensus esse conetur, illorum execrans languorem, qui Dei causa volunt quidem aliquid, sed tantillū, sed angusto sine conclusum; sua omnia, fortunas, famam, valetudinem, vitam, & animam, & si quid anima carius esse potest, id omne Dei amore ponere, exponere, quiduis agere & pati, nequaquam parati sunt. at hoc perferet amor immensus, metas nescit, exterreri non potest, nullo sine cohibetur, quidquid obieceris perumpit: quem amorem, Nimiam caritatem nuncupauit Apostolus, eamque *Ephes. 1.* Dei erga homines propriam & primigeniam esse docuit, decetq; nos tot beneficijs, tamq̃ munifici patris amore tam potenter allectos, si non parem, at certè quem possumus, & quantum possumus, redhibere amorem.

Verùm audiamus quid de quarta amoris conditione idē Doctor cōtemplatur. Stultitiam eam vocat, quādo instar insaniens amasij, qui patre, patria, omnibusq; relictis amicum persequitur, ita spretis honoribus, reiectis diuitijs, hominum & mundi fauore contempto, vnum Iesum, eumq; crucifixum sequimur. Hoc est stultum Dei, quod sapientius hominibus dixit Apostolus; hæc stultitia, *1. Cor. 1.* qua se stultum propter Christum dixit: & nonne sic insanos (vt idem auctor *1. Cor. 4.* ait) etiam hodie mundus deputat eos, qui secundioribus blandientis fortunæ flatibus pronecti, modestè vela contrahunt, & infidi sæculi naufragio præcautes, ad Religiosi portus stationem tutissimam conuolant: ecce vnus istorum sapienter insanientium factus es, caue ne iterū insanè in sæculo desipere vquam velis. At quid mirum, (pergit idem auctor) si de his ita mundus iudicat, quando ipsum Dominum Iesum pro insano sui habuerunt, ex eo quòd ita continenter, ita feruidè prædicando instaret, vt nec cibi nec quietis partem vllam caperet? hinc enim, ait Marcus, *exierunt sui tenere eum; dicebant enim, Quia in furorem versus est. Cap. 3.* Quid suos, suos quidem, sed homines miror: audebo (Parisiensis ait) maius aliquid & mirius, attamen verum eloqui, si angelis nondū ea, qua nunc beati sunt, gloriosa luce collustratis; cælorum Dominus quasi consiliaturus dixisset, Prostibularia quædam est in terris meretrix, fœdissimè constuprata, turpissimarū libidinū cœno conspurcata, suasq; sordes illas ita perditè
F amans,

amans, ut illis immerfa imputrefcat, nec se inde patiatu auelli: hanc ego misericordia motus adamau, scelera eius susceptis in me pœnis eluere, illique indulgendo, in me solum illa punire decreui, in carissimam sp̄s̄am illam seligam, cœlorum reginam throno itabili collocabo, mihiq̄ue vs̄que eò coæquabo, ut omni discissione sublata in personæ vnitate veniat. Proculdubio ista si diceret,

Matth. 16. cum Petro responderent, *Absit à te Domine, non erit tibi hoc;* huius enim, ut ita dicam, stultitiæ profundissima, & inuestigabilis est sapientia, quippe *Christus crucifixus, Iudæis quidem scandalum, Gentibus autem stultitia: ipsis autem vocatis Iudæis atque Græcis — Dei virtus & Dei sapientia est.* Huic igitur Domini tui amor, tuum serui & sic redempti amorem similem redhibe, tibiq̄ue, quod initio dicebamus, mundus amare scet, creata cuncta desipient, vnum quæres, vnum in omnibus reperies Deum.

Et hæc quidē, ita paucis habeto: sed amoris nostri frænandi, & ex ratione moderandi, vel incitandi modum postulas: latiùs tradidi in tractatu de meditando vita Sanctorum c. 21. vbi de permouenda voluntate; hîc autem summam accipe quod in rem nostram faciat. Omnino id euincendum est, ut, quoniam amor impetu naturali fertur in bonū, quæ sit veri boni vera ratio intelligas, penitusq̄; in animi medullis imis reconditum habeas, nihil tibi bonum esse posse, quod non ad æternitatem conducatur, quantumuis vel sensum oblectet, vel desideria pascat: bonum verò, latabile, & expetendum id omne, quod æternitati, veræ virtuti, animiq̄ue à perituris auocationi conducit; id autem Religioso propriè bonum est, quod Religiosam perfectionem sapit, exercet, promouet. Et quoniã deliciaria est natura nostra, sensuq̄ue plurimum, sed & inueteratis vulgi opinionibus abducimur; prima rerum amariorum, carni molestarum, exultationi vel desiderationi nostræ contrariarum incurfatione, cohortescimus, expaueamus, abiectoq̄ue virtutis clypeo à pugna discedimus, nisi sedula, & frequentissimè repetita horum propositorum meditatione, diuiniq̄ue maximè fauoris imploratione ac impetratione firmemur. Ergo si eius, quem antè descripsi, Religiosi amoris formam veram, in animo tuo expressam cupis, vide ut egregiè firmèq̄ue tibi persuadeas, vnam tibi Dei voluntatem amandam, quarendam & esse complectendam; hanc tibi per Superiores noram fieri, ita ut quidquid à te voluerint effici, inchoare, omitti, resum, peragi, impugnari, quidquid te voluerint pati, quocumque haberi loco, id & quiduis aliud putes esse voluntatis diuinæ; in qua sola cum tuum totum bonum sit, in qua deserenda cum summa tua sit miseria, eam solam ama, nihil cæterorum ames, nihil oderis, nihil exhorrescas: id vnum scias, id sentias, summum tibi esse bonum, Deum tuum si habeas, si acquiras; id verò malum vnicum, ab eo si recedas, eum si perdas. Eteccæ, si verè licet affectus, (eris autem si verè, si constanter quid verum sit bonum iudicas) amorem Religiosum possedisti.